

lõli mets täieste haljendama. Kui päike tõusis, siis oli lõil roheline.

Käsi-täes lõndis pruut-paar värste, kõlkuwa leht-katuse all, kus pääwa-liirud ja põesa-warjud kord hiilgawalt, kord tumedat rohelist sünnitastwad. Meiu-puhtus ja karastaw lõhn oli noore, õrna lehestiku sees. Selge ja hiilgaw keeruleine jgi woolas läbi rohelise aasu, läbi roheliste kõrkjate ja üle kirju kiwistiku. „Külluses ja itka ja igawest saab see nenda olema ja jääma!“ hõiskas lõil loodus. Ja kõgu hüüdis ja lõule laulis. See oli terna kowade walitus. Ainult paju-del oliwad karused kindad üle õite; need oliwad nii kartlikud, et pealtwaatajale igawus peale tuli.

Ja nenda jõudsiwad ja kadusiwad pääwad ja näbalid. Palamus woolas maha; palawad õhu-laened käisiwad läbi wilja, mis rohkem kolletas ja kolletas. Põhja-maa lootu-lilled, walged kupud mets-järwe peal, lautasiwad oma laiad lehed üle wee. Kalad oisifiwad nende all warju. Ja wai-fes metsa-serwas, kus päike talupoja seinä peal kõrwetas ja roosi paeuwat pungä läbi ja läbi soojendas, kus marjayuu lihawatest, must-puna-setest, pea pääwa-palawatest marjadest nõretes, seal istus suwi oma terna kaasaga, keda kui last ja kui pruuti näinud oleme. Ja tema waatas ülespoole, tõusewate musta pilwete peale, mis nagu

laened, nagu mäed, sini-mustad ja paksud, kõrgemale ja kõrgemale wenisiwad, ühest küljest üles ajasiwad, nagu kiwistanud pööratud meri, rohlem ja rohlem metsa poole wenisiwad, kus lõil, nagu kala-wäest kinni peetud, waitunud oli. Wiimane õhu-lehwitus waitis, iga lind oli tase. Tõde-näuline ootus walities üle looduse. Aga teede ja radade peal rattasiwad sõitjad ja käijad, et warju alla jõuasiwad.

Järsku leikas walgus läbi pimeduse, nagu kätse päikese-liir läbi musta pilwe, hiilgates, kõrwetates, ja siis tuli pimeduse wari raskuwa mürina järel. West kallas woolates alla, jõudis õõ ja tuli hiilgus, walitses waitus ja karkas tõue kõrge, wali heal. Noor tõmmu-suline roog soos liikus pitkas laenes; metsa oljad peitsiwad ennast wete-udu taha, pimedus tuli ja walgus tuli, rahu ja märin.

Kõhi ja wili oliwad maha rõhutud, nagu wee-woolude wägedest, nagu ei piaks iial enam tõusma. Aga wihma-tilgad jäiwad arwemaiks, päike paistis ja kõrrede ja lehtede peal särasiwad wee-tilgad, nagu perled; linnu-healed ärtasiwad oljade peal, kalad kargasiwad üle wee-pinna, seasjed surusiwad ja eemal, kiwi peal soolases meres, istus suwi ise. see wägew mees, künnapaste liifmetega, märja juulsetega, — nooruses istus tema